

Het Klooster

Gerard Ouweneel

Van de verkiezing van het mooiste plekje van Nederland moest ik niets hebben. Is zo'n competitie niet symbolisch voor een natie die niet langer mooie plekjes bezit? En die druk bezig is de laatst overgebleven plekjes in rap tempo te verkwanzelen? Maar goed, waar is Nederland nog het

neming van Noordpolderzijk, was er dan ook eentje van iemand die daar meer komt. Die tocht had plaats laat in oktober, ook een periode waarin zich in de Noordpolder drommen vogels ophouden. Na afloop was de Volvo zo uitbundig gepavoiseerd met aangekoekte schapepoep, dat deze er bij emmers af te schrapen was. Weer was een memorabele Noord-Nederlandse vogeltocht toegevoegd aan een reeks excursies tussen Zwarte Haan en Nieuwe Statenzijk. Maar toch zijn het niet de Bredebekstrandlopers van Breebaart, de Dwergganzen van Tibma of de Grauwe Kiekendieven van de Reiderwolderpolder die ons steeds opnieuw naar het noorden doen reizen. Neen, dat zijn de ruimte, horizon, de nabijheid van de Wadden, enfin, de gehele ambiance met daarin drommen vogels in landschappen met vaak onbegrensde gezichtseinder. En geen bospercelen die in zo'n landschap niets te maken hebben. In het voorjaar zijn er Boerenzwaluwen die zich langs de buitendijk noordwaarts reppen, en Noordse Gele Kwikstaarten... Enfin, over de belevenissen met vogels zijn pagina's te schrijven.

En dan is er het klooster. Dat vereist toelichting, want anders denkt u dat deze geestelijk geradbraakte randstedeling zijn Noord-Nederlandse vogelexcursies afwisselt met meditatiesessies. Niet ondenkbaar overigens, want hier brengen vogels en landschap de bezoeker tot een gemoedstoestand van devotie. Neen, het gaat om hotel 'Het Klooster', in Kloosterburen, waar het Vaticaan ondanks het echec met Bonifatius dertien eeuwen eerder, begin vorige eeuw toch weer parachutes neerliet, met als hoofdkwartier een klooster. Dat redde het niet en het werd via een paar tussenstations een hotel.

Grauwe Kiekendief.

Tekening: Ed Hazebroek.

moost? Ons tot de vaste wal beperkend, wil ik een discussie aangaan over mijn standpunt dat het vaderland zich nog het fijnst presenteert boven de lijn Leeuwarden-Groningen-Nieuweschan. En hoe dichterbij de Waddenzee, hoe mooier. Eens maakten Luuk en ik vanaf Eemshaven tot de Linthorst Homanpolder een rit onderlangs de Noorderdijk. Soms over de kruin of langs de wadkant. We waren samen met Ben Koks, die sleutels voor alle hekken op zak had. De ontvangst die Ben ten deel viel in de horecaonder-

Daar te gast zijnde, is er weinig verbeeldingskracht nodig om kloosterlingen te zien voortschrijden door de gangen en de enorme tuin, op weg naar een stichtelijk doel. De hotelier, een immer in stemmig zwart gehulde leptosoom met de bronzen stem van Sean Connery, slaagt er voortreffelijk in het religieuze verleden en de eisen van het hedendaagse hotelwezen te combineren en daaraan toe te voegen een voorliefde voor Bach, een affectie voor Harley-Davidson-motorfietsen en enorme Chevrolet Vans. Van die transportmiddelen zal de bezoeker niets merken bij het betreden van de kapel, begeleid door Gregoriaanse muziek en in een entourage die vanzelfsprekend schroom en eerbied afdwingt. Hoewel men zo ver weg op de Groningse klei anders zou verwachten is 'Het Klooster' een internationaal beklant huis. In de gangen waardoor zich ooit nonnen en novieten repten, lopen nu Russen en Litouwers, en van tijd tot tijd ook een Japanner, omgeven door oosterse mystiek. Toen wij eens informeerden naar een grote, gele cilinder waarmee deze oosterling zeer omzichtig omsprong, sprak de hotelier achteloos, gelijk iemand die voortdurend mensen met vreemde cilinders over de vloer heeft: 'Oh, daarin zitten 6000 ampullen met stieresperma. Daarmee vliegt hij vandaag van Schiphol naar Japan. Ik geef te raden hoeveel die zending waard is...!'

's Avonds, voor de tap in afwachting van de aparte, edoch voortreffelijke maaltijd, vraagt hotelier Rob Jongbloed stevast 'Waarnaar waren jullie nu weer op zoek?' Dan volgt ons relaas over de vergeefse zoektocht naar een Bastaardarend, over Morinelplevieren, over een Grauwe Klauwier in de kloostertuin, of over een door Luuk ontdekte Terekrutter. Die laatste waarneming bracht één van ons tot het vaste besluit nooit meer een waarneming in te spreken op de vogellijn. Voorjaar 2007 leverde onze hotelier een bijdrage aan de memorabele folkore van de Club van Nederlandse Vogelkundigen. Op excursie in Drenthe geraakten op zowat de stilste weg van die provincie drie auto's gevuld met clubleden in een kopstaartbotsing. Reden: een langsvliegende Grote Lijster. De fysieke en psychische averij waren aanzienlijk. Om de adrenaline wat te dempen, was er

's avonds aan de toeg van 'Het Klooster' een opmerkelijk aantal bestellingen in de sfeer van 'volledige vergunning'. Daarbij waren veel kopstoten, een pilsje met daarnaast een jenevertje, die Rob Jongbloed bereidvaardig uitschonk met de toevoeging 'zo, de heren wensen een kopstaart-stoot'. Fijne couleur locale dus. Maar hoe u over te brengen hoezeer rust, ruimte, stilte en de charme van een wandeling door de aardedonkere nacht rond Kloosterburen op een randstedeling inwerken? Ga er zelf heen.

Veel vogelaars zullen als hun mooiste plekje een plaats kiezen waar veel fijne vogels te zien zijn. Nou en? Lees van Jac. P. Thijsse de eerste alinea's van het hoofdstuk 'De weidevogels' in diens 'Het Vogeljaar'. Hier roemt Thijsse de schoonheid van ons nationale weidelandschap met zijn vogels. Ga dan staan op de weg van Anjum naar Dokkumer Nieuwe Zijen, ter hoogte van de afslag naar Ezumakeeg. Kijk dan westwaarts. Van veel, heel veel hetgeen Thijsse ons in die openingszinnen meeslepend voorschildert, valt daar te genieten. Tot de horizon, zonder hoogspanningsleidingen en zonder de platte eenheidsdozen waaruit industrieparken bestaan. Het paradijs bestaat nog. Boven de lijn Leeuwarden-Groningen-Nieuweschans...